

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **S. S.**
zastoupena Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem
se sídlem Sekaninova 1204/36, Praha 2 – Nusle

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, čj. OAM-253/ZA-ZA11-LE27-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 30. 7. 2018 domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

2. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že v daném případě nejsou důvody pro opakované posuzování žádosti žalobkyně ve vztahu k jí uváděným důvodům, neboť neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jejího odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž rozhodnutí označila za nezákonné. Důvody nezákonnosti spatřuje jak ve vztahu k otázkám skutkovým, tak otázkám právním. Pokud jde o otázky skutkové, namítla, že správní orgán vycházel z nesprávných a nepřesných podkladů a závěrů, zejména mezinárodních nevládních organizací, pokud jde o stav bezpečnosti na Ukrajině. Má zato, že materiály, které jako argumentaci používá OAMP, se v podstatě nezabývají vnitropolitickou situací na Ukrajině. Materiály, které OAMP využívá k doložení bezpečné situace mimo ohniska přímých bojů nevystihují nástup nejrůznějších nevládních sil k moci, přičemž situace v roce 2018 je komplikovanější a nepřehlednější než v minulosti. Stejně tak se tyto materiály nezabývají tím, že Rusínské nacionalistické síly požadují změnu ukrajinské Ústavy a autonomii pro Zakarpatskou Ukrajinu na úrovni Doněcka a Luhanska. Dle jejího názoru je zásadní omyl, že orgány České republiky vyhodnocují situaci na Ukrajině v duchu dvou oblastí, tj. oblast přímých bojů a oblast mimo přímých bojů, kde je dle oficiálních orgánů ČR naprostý klid a bezpečí. Tento omyl může přinést nečekaná překvapení celé Evropě. Žalobkyně v tomto směru poukázala na články uveřejněné v internetovém médiu Sputnik, z nichž citovala a z nichž dle jejího názoru vyplývá, že riziko otevřeného válečného konfliktu se zvyšuje, neboť Kyjev zůstává v problému osamocen a ani Evropská unie, ani USA se dále v konfliktu nechtějí angažovat.
4. Dále žalobkyně namítla, že správní orgán nebral na zřetel závěry Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále také jen „UNHCR“) stran Ukrajiny, a to zejména skutečnost, že UNHCR nepovažuje Ukrajinu za bezpečnou zemi. V tomto směru poukázala na jeho poselství z října 2015, že evropské země by neměly Ukrajinu označovat jako bezpečnou zemi.
5. Za základní otázku právní označila žalobkyně to, zda-li žadatel, který opakovaně žádá o mezinárodní ochranu, má právo doplnit svá tvrzení proti tvrzením z předchozího řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany. K tomu uvedla, že v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany nesdělila, že byla v období majdanu 2014 politicky aktivní, což považuje správní orgán za směrodatné a její tvrzení o aktivitě ve straně regionů Viktora Janukovyče nechce akceptovat. K tomu žalobkyně dodala, že měla obavu sdělit správnímu orgánu své skutečné politické postoje a názory.
6. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, stejně jako na obsah správního spisu, a navrhl zamítnutí žaloby.

8. Připomněl, že žalobkyně o mezinárodní ochranu poprvé požádala dne 7. 3. 2017, ta ji udělena nebyla, přičemž správnost rozhodnutí byla následně potvrzena správními soudy (tj. Krajský soud v Praze a následně Nejvyšším správním soudem), které žádná pochybení na straně správního orgánu neshledaly. V současné době žalobkyně žádá o mezinárodní ochranu podruhé, na území ČR pobývá od ledna roku 2015. Jako důvod své opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že byla členkou Strany regionů od roku 2009 a během revoluce agitovala ve prospěch prezidenta Janukovyče, a že z těchto důvodů měla následně problémy. Jako další důvod k žádosti uvedla problémy ekonomické, že má ve vlasti dluhy.
9. Žalovaný uvedl, že při hodnocení případu žalobkyně vycházel především z vlastních sdělení žalobkyně v řízení o udělení mezinárodní ochrany, zejména pak ze žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zjistil, že žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost, která bez jejího vlastního zavinění nemohla být zkoumána v rámci předchozího řízení. Za důvod své první žádosti označila dluhy, které má na Ukrajině, a obavy o svou budoucnost a budoucnost svých blízkých. Jako důvod své druhé žádosti zopakovala obavu z dluhů, které má na Ukrajině, navíc uvedla jako nová tvrzení to, že od roku 2009 byla členkou Strany regionů a během revoluce agitovala ve prospěch Janukovyče, kvůli čemuž měla mít problémy. K žalobkyni nově uvedeným skutečnostem žalovaný zopakoval, že měla možnost tyto skutečnosti uvést již v řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ovšem neučinila tak. Navíc žádná objektivní překážka ke sdělení takovýchto skutečností již během prvního azylového řízení žalobkyni nebránila. Žalobkyně byla v průběhu prvního azylového řízení opakovaně poučena, že musí uvádět údaje pravdivé a úplné, sama opakovaně uvedla, že jiné důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádá, nemá. Žalovaný proto tato nová tvrzení označil za účelová, učiněná ve snaze dodat azylovému příběhu větší intenzity. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, kde se tento soud zabýval otázkou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu, a dále na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2014, čj. 1 Az 22/2014-33, který se rovněž vyjádřil k institutu opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
10. Žalovaný je toho názoru, že i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu zhodnotil žádost žalobkyně jako opakovanou zákonně. Neopomněl posoudit, zda na Ukrajině došlo k takovým zásadním změnám situace, která by mohla opodstatňovat opětovné meritorní přezkoumání druhé žádosti žalobkyně. K dané situaci si obstaral dostatečné množství aktuálních a relevantních informací (viz č. l. 37 až 63 správního spisu), z nichž vyplývá, že konflikt na Ukrajině nenaplňuje definici totálního konfliktu, že ozbrojené střety mezi proruskými separatisty a ukrajinskou armádou jsou nadále omezeny na části dvou jihovýchodních oblastí země a že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, kterou by prokázala dostatečnou míru individualizace, ze které by šel vyvodit závěr, že právě ona bude terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí.
11. Žalovaný setrval na tom, že žalobkyně ve své aktuální žádosti neuvedla žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se tedy měl znovu meritorně zabývat, a že ani při samotné právní kvalifikaci případu žalobkyně nevybočil z mezí zákonného ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
13. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně dne 7. 3. 2017. Ve správním spise jsou založeny zásadní podklady z tohoto prvního řízení, tj. poskytnutí údajů k žádosti ze dne 10. 3. 2017, protokol o pohovoru k žádosti ze dne 23. 3. 2017 a rozhodnutí ze dne 10. 4. 2017, čj. OAM-43/LE-BE01-BE04-2017, kterým žalovaný rozhodl o této první žádosti tak, že žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil. Není sporu ani o tom, že proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala žalobu, kterou Krajský soud v Praze zamítl a kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu pak Nejvyšší správní soud dne 22. 2. 2018 usnesením čj. 8 Azs 155/2017-63 odmítl pro nepřijatelnost.
14. Ze správního spisu dále vyplynulo, že dne 18. 3. 2018 podala žalobkyně opakovanou – v pořadí druhou (tj. nyní projednávanou) žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 23. 3. 2018 poskytla správnímu orgánu údaje k žádosti. K důvodům této žádosti uvedla, že jsou ekonomické a politické, tj. že na Ukrajině má dluhy a že po roce 2009 se přidala ke Straně regionu a během revoluce agitovala ve prospěch Janukovyče a že z toho důvodu měla problémy. K tomu, proč zmíněné politické důvody neuvedla v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, sdělila, že měla strach, že se bála vrátit se zpět na Ukrajinu a že se bála o tom mluvit, protože svá slova nemohla nijak prokázat. Dne 10. 5. 2018 byla žalobkyni
15. dána ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci. Žalobkyně se prostřednictvím svého zástupce k podkladům vyjádřila s tím, že situace na Ukrajině je podstatně horší, než je prezentováno, a vyžádala si lhůtu pro doložení svědectví na podporu svého tvrzení o členství ve Straně regionů, lhůtu jí správní orgán poskytl do 24. 5. 2018. Žalobkyně však žádné další materiály či doklady správnímu orgánu nepředložila. O této druhé žádosti rozhodl správní orgán dne 27. 6. 2018 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že žádost shledal nepřijatelnou dle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.
16. Ve správním spise jsou dále založeny listiny obsahující informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 12. 12. 2017, Zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina, leden 2018, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 – Ukrajina, ze dne 18. 1. 2018, Výroční zpráva organizace Amnesty International – Ukrajina, ze dne 22. 2. 2018, Informace OAMP ze dne 22. ledna 2018 – Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby a Informace MZV ČR čj. 107318/2017-LPTP ze dne 3. 8. 2017.

17. Předmětem soudního přezkumu v posuzované věci je rozhodnutí žalovaného o opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. V pořadí se jednalo o druhou její žádost.
18. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, „*podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1*“.
19. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*“
20. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.
21. Žalobkyně ve své první (tj. předchozí) žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 3. 2017 uváděla jako důvod podání žádosti obavu o budoucnost svou i svých blízkých, a to kvůli dluhům na Ukrajině. Dále uvedla, že v České republice má možnost vydělat nějaké peníze, že zde má člověk životní jistoty, může pracovat a je zde dobrá zdravotní péče. Ve své druhé žádosti (tj. nyní posuzované) zopakovala svou obavu z dluhů a nově tvrdila, že od roku 2009 byla členkou Strany regionů a že během revoluce agitovala ve prospěch Janukovyče, kvůli čemuž měla problémy.
22. Jak je již shora uvedeno, žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobkyně ve vztahu k jí ve druhé žádosti uváděným skutečnostem, protože je toho názoru, že neuvedla žádnou takovou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jejího odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. K tomuto závěru dospěl po porovnání důvodů první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu s její druhou žádostí. K nově uvedeným skutečnostem týkajícím se politické aktivity a agitace žalobkyně ve prospěch bývalého ukrajinského prezidenta Janukovyče připomněl, že žalobkyně měla možnost tuto skutečnost uvést již v řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což neučinila. Uvedl také, že žadatele o udělení mezinárodní ochrany stíhá břemeno tvrzení, kdy má povinnost sdělit správnímu orgánu veškeré skutečnosti, pro které o mezinárodní ochranu žádá, a žalobkyně žádná objektivní překážka ke sdělení takovýchto skutečností již během prvního azylového řízení nebránila (viz strana 4 napadeného rozhodnutí).
23. Krajský soud konstatuje, že žalovaný vyhodnotil v napadeném rozhodnutí žalobkyní nově uváděné politické důvody se zřetelem k předchozímu řízení ve věci její žádosti o udělení mezinárodní ochrany správně, když je považoval za skutečnosti, které žalobkyně mohla objektivně uvést již při podání své první žádosti, neboť jí v tom nic nebránilo. Při posuzování opakované žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany je totiž nutno mít na zřeteli, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodně neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, „*... jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto*

nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, všechny zde uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Rovněž výstižně žalovaný citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, čj. 9 Azs 36/2010-76, že *„pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“*. Žadatel je totiž povinen poskytovat nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace, na jejichž základě správní orgán shromažďuje podklady pro posouzení věci a vydání rozhodnutí (§ 49a zákona o azylu). Je to právě sám žadatel, kdo svojí výpovědí vytváří základní rámec tohoto posouzení a v tomto směru ho stíhá břemeno tvrzení.

24. Shora uvedené je také odpovědí na žalobcovu námitku, resp. dle jeho názoru základní právní otázku ve věci, zda-li má žadatel právo v opakované žádosti o mezinárodní ochranu doplnit svá tvrzení proti tvrzením z předchozího řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany. Ze shora citovaného ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu, jakož i ze zmíněné judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že uvádí-li žadatel v opakované žádosti nové skutečnosti, které mohl uvést (avšak neuvedl, ač mu v tom objektivně nic nebránilo) a které mohly být předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, je taková opakovaná žádost podle § 10a písm. e) zákona o azylu nepřipustná.
25. Nutno tedy uzavřít, že důvody, které žalobkyně uvedla ve své druhé žádosti, nesplňují podmínky stanovené § 11a odst. 1 zákona o azylu, a to již podmínku pod písm. a), tj. že by se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Nutno připomenout, že pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí být splněny podmínky obě.
26. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že správní orgán vycházel z nesprávných a nepřesných podkladů a závěrů ohledně stavu bezpečnosti na Ukrajině. Krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že od posouzení první žádosti žalobkyně v rozhodnutí ze dne 10. 4. 2017 do posuzování její druhé žádosti (tj. nynějšího rozhodnutí ze dne 27. 6. 2018) k zásadní bezpečnostní změně situace na Ukrajině nedošlo. V tomto směru žalovaný připomněl své hodnocení zejména bezpečnostní situace na Ukrajině uvedené již v rozhodnutí o první žádosti žalobkyně a podpořil je přiloženými zprávami o Ukrajině.
27. Krajský soud shledal informace o zemi původu žalobkyně (shora vyjmenované), které žalovaný založil do správního spisu, objektivními, transparentními i aktuálními v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný postupoval zcela v souladu s ustálenou judikaturou, podle níž *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008-71). Žalovaný takové v praxi obvyklé podklady, mezi které patří právě informace nevládních organizací působících na poli ochrany lidských práv (zde zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, organizace Freedom House, organizace Amnesty International či Human Rights Watch), aktuální informace Ministerstva zahraničních věcí, použil. Pokud žalobkyně namítla absenci závěrů Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, konkrétně to, že „vyslovil poselství, že evropské země by neměly považovat Ukrajinu jako bezpečnou zemi“, nutno podotknout, že žalobkyně upozorňuje na jedno obecné doporučení z roku 2015. Správní orgán naopak vycházel ze širšího spektra informačních zdrojů a aktuálnějších zpráv a žalobkyni se jejich věrohodnost ničím relevantním zpochybnit nepodařilo. Relevantním zpochybněním rozhodně nemůže být poukaz na články v internetovém médiu. Ze žalovaným shromážděných informací o zemi původu žalobkyně přitom vyplývá i to, že na Ukrajině nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla opodstatňovat nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany zakládat.
28. Krajský soud tedy opakuje, že podklady shromážděné žalovaným v této věci považuje pro posouzení situace žalobkyně za daného stavu za zcela dostatečné.
29. Nad rámec uvedeného krajský soud poznamenává, že celkově neuspokojivá či nepříznivá ekonomická situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu rozhodně nespadá pod azylově relevantní důvody. Mezinárodní ochrana je totiž výjimečným právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
30. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, a konstatuje, že rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu).

V. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 7. října 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně